

Predica de la Krefeld

(Is. 45:11 – *Cu privire la lucrările viitoare, întrebați-Mă pe Mine! Fiii Mei și lucrarea mâinilor Mele să-Mi fie încredințate Mie!*)

Duminică, 7 februarie 1988, ora 15⁰⁰

Ewald Frank

Cât de mulțumitori suntem noi Dumnezeuului nostru! Nu există cuvinte ca să putem exprima cât de mulțumitori suntem și ce simțim dacă devenim liniștiți și ne gândim la ce privilegiu ne-a fost dăruit nouă. Nu este niciun fel de aroganță sau exagerare, ci este adevărat, Dumnezeu a vorbit cu noi, El ne-a făcut cunoscut Cuvântul și voia Lui, El ne-a ajutat ca noi să recunoaștem slujba unui proroc în timpul nostru și să-o putem ordona în mod echilibrat.

Noi nu venim aici ca să spunem mereu Petru a zis..., Pavel a zis..., fratele Branham a zis..., sau altul a zis..., ci noi venim în acest loc și deschidem Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu și permitem ca același Dumnezeu să vorbească cu noi, același Dumnezeu care a vorbit prin toți proorocii, care a trimis pe toți apostolii, care a vorbit în Vechiul și Noul Testament și încă ne vorbește și astăzi. Suntem mulțumitori pentru că noi am recunoscut că Domnul a făgăduit și a trimis pe prorocul pentru timpul nostru, care întoarce inimile copiilor spre părinții lor de credință. Este scris: „*După ce Dumnezeu a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri...*” (Evr. 1:1).

Voi știți, fratele Krammer a spus înainte: fratele Frank, eu sunt foarte mulțumitor pentru faptul că atunci când eram foarte tânăr preotul mi-a spus: „dacă noi nu mai luăm în considerare Testamentul Vechi atunci pierdem curând și Testamentul Nou”. Așa este situația. Noi avem ambele, avem Testamentul Vechi și avem și Testamentul Nou. Avem anunțurile, avem profețiile, avem făgăduințele și după aceea vedem și împlinirile. Să trăim ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Pentru aceasta noi suntem mulțumitori Domnului.

El într-adevăr l-a trimis pe fratele Branham așa cum l-a trimis pe Moise și pe Ilie cu o însărcinare deosebită. Dar nimeni dintre noi să nu aștepte să spunem: „Ilie a zis..., Ilie a zis...”. Nimeni n-are voie să ne considere atât de proști. Noi vestim întreaga hotărâre și întregul plan al lui Dumnezeu. Noi nu posedăm duhul idolatriei ca să tot proslăvim pe un proroc sau un ucenic al unui proroc. Noi proslăvim pe Dumnezeul tuturor prorocilor și acesta este Dumnezeul cel viu, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, adevăratul și singurul Dumnezeu. Noi nu posedăm duhul idolatriei, ci Duhul lui Dumnezeu care nu face nicio deosebire, care nu dezavantajează într-un loc sau avantajează în alt loc, care lasă ceva la o parte sau adaugă ceva, ci Duhul lui Dumnezeu ia tot Cuvântul lui Dumnezeu îl pune laolaltă și formează o unitate armonioasă. În întregul decurs al timpului noi am trăit-o în acest loc.

În urmă cu câteva zile, ceea ce se întâmplă foarte rar, eu am ascultat o predică pe care eu însumi am predicat-o într-o conferință, în anul 1972, și m-am gândit: „ascultă odată ce ai spus și ce ai predicat tu atunci”. Dragii mei, ar fi putut fi o predică de ieri sau de astăzi. Eu eram foarte surprins și uimit și am spus, „Doamne, nici eu nu înțelesesem aceasta corect, că toate lucrurile acestea sunt deja prezente și totuși se dezvoltă în continuare”. Astăzi noi vedem mult mai clar decât am văzut atunci, dar mesajul întreg și direcția a fost aceeași și una corectă de la început. Noi n-am avut nevoie ca să ne schimbăm cursul, iar acesta este un har mare de la Dumnezeu. Mulți și-au pus drapelul aici și s-au dus în direcția cealaltă și după aceea s-a terminat cu suflarea vântului și după aceea au pus drapelul în partea cealaltă și după aceea a urmat următorul cal pe care l-au călărit, ș.a.m.d. Nu și iarăși nu! Dumnezeu are întotdeauna o singură direcție.

Doresc să spun că nu este vorba și nu este meritul unui om oarecare. Acest lucru l-a spus și fratele Krammer, dacă Iosif nu ar fi fost credincios n-ar fi putut împărți hrana. Dar cine l-a păstrat credincios? A fost Dumnezeu care l-a hotărât pentru acest scop și de aceea nu există niciun om care să se laude cu puterile proprii. Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi păstrat în limitele Cuvântului, dacă El nu ne-ar fi adus în legătură directă cu Cuvântul atunci și noi am fi alergat în stânga și-n dreapta și am fi mișcați în stânga și-n dreapta de toate

vânturile de învățătură. A fost doar Domnul care ne-a păstrat și El ne va păstra până la sfârșit. Eu știu că El care a început este destul de puternic ca să o ducă mai departe și până la sfârșit, cu puterea Lui și cu slava Lui. Lăudat și slăvit să fie Numele Domnului!

Dumnezeu a făcut deja lucruri mari în noi și cu noi și El va face lucruri și mai mari cu noi. Noi trebuie doar ca să fim de acord cu Cuvântul, să aveam un acord interior deplin față de Cuvânt, să devenim mai mulțumitori ca până acum, să credem mai mult, noi să avem o atitudine pozitivă față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Luați arfele din sălcii. Dumnezeu se întoarce la Sion și noi ne putem bucura în Dumnezeul nostru. Dumnezeu are niște gânduri bune, de dragoste și de pace față de noi. Dușmanul tot dorește să deranjeze și să spună: „ah, tu încă nu ești în stare de cutare și cutare, tu ai încă niște slăbiciuni și deficiențe, ai făcut cutare și cutare”. Cine ascultă de dușman nu va fi fericit în viața lui, dar cine mulțumește Domnului acela Îl proslăvește pe El și atunci Domnul devine puterea noastră. Noi trebuie să ne decidem ce dorim. Dacă dorim să fim mândri și triști, atunci să ascultăm ceea ce ne spune și ne șoptește dușmanul să facem și să renunțăm – aceasta este o posibilitate, dar nu este cea corectă.

În Fil. 4:4 este scris: „*Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!*”. Și Pavel trebuia să treacă prin multe încercări, el a fost lovit, bătut, a naufragiat – o puteți reciti în 2 Cor. 11 – și totuși Domnul a fost puterea lui, el și-a pus nădejdea lui doar în Dumnezeul atotputernic. Eu sunt mulțumitor, copleșit și vă spun de ce. Aici nu este un bărbat mare care ne-a arătat ceva din partea lui, dar Dumnezeul cel mare a fost îndurător față de noi. El a luat ceea ce este nimic în această lume ca prin aceasta să facă ceva în Împărăția Lui. Tu și eu am fost o parte din aceasta. Noi nu suntem nimic, dar Dumnezeu a putut face ceva din noi. Lăudat și slăvit să fie Numele Lui! Noi toți am cântat: o suflete care ești chinuit de suferință și îndoit de povara pământească, ridică-ți capul și inima. În acel oraș va fi pace, bucurie și slavă veșnică pentru cel ce crede.

Importantă este credința. Ce fel de credință? Credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Nu o credință oarecare, ci singura credință despre care a vorbit deja și Avraam. Avraam a crezut

pe Dumnezeu și aceasta i-a fost socotit ca dreptate. Există un singur Domn, o singură credință și un singur botez; și dacă noi L-am găsit pe acest singur Domn și dacă noi recunoaștem acest singur botez biblic, atunci ne rămâne doar singura credință biblică, și anume credința în Dumnezeul cel viu care S-a descoperit în Isus Hristos, Domnul nostru. Pentru unii este ascuns, dar celorlalți le-a fost descoperit. Această singură credință care este ancorată în Cuvânt și bazată pe făgăduințe și care lucrează în noi este ceea ce contează. Doar ea contează. De aceea a zis și Isus: „*cine crede în Mine cum zice Scriptura*”.

Dacă astăzi mergem prin țările acestea creștine și îi întrebăm dacă ei cred, atunci fiecare crede ceva. Dar aceasta nu este credința despre care vorbește sfânta Scriptură. Credința despre care vorbește Dumnezeu este o substanță dumnezeiască lucrată în noi prin Duhul lui Dumnezeu. Așa este scris și în traducerea engleză a Cuvântului din Evr. 11: „Și credința este substanța lucrurilor pe care le nădăjduiești, dar încă nu le vezi”. Credința vede făgăduințele lui Dumnezeu ca și când ar fi deja existente, ca și când ar fi o realitate dumnezeiască.

Pe insula Patmos Ioan a văzut multe lucruri, chiar și orașul cel sfânt despre care am cântat noi. Citesc din Apoc. 21 de la vers. 2 „*Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu vor mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.» Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi» și a adăugat: «Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.»*” Voi puteți citi mai departe.

Ce descriere minunată, ce zi va fi când noi vom intra în Noul Ierusalim și vom umbla pe aleile de aur! Iubită inimă, cine o poate înțelege? Aceasta va fi realitate. Domnul nostru ne-a spus-o și ne-a promis-o deja înainte ca să fie luat de pe acest pământ și a zis: „*Eu Mă duc să vă pregătesc un loc și după aceea Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine pentru ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi. În casa Tatălui*

meu sunt multe locuințe, dacă nu ar fi fost așa v-aș fi spus.” Dar este așa. Aleluia! Cinste și laudă să fie adusă Dumnezeuului nostru!

Noi posedăm o nădejde vie în sufletele noastre, iar pentru aceasta Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu. Aici pe acest pământ încă există moartea. Doar aceia care la revenirea Domnului nostru vor trăi și vor mai rămânea doar ei nu vor vedea moartea naturală trupească, ci ei vor fi transformați și împreună cu cei care mai întâi vor învia, cei morți în Hristos, Îl vor întâmpina pe Domnul în văzduh. Dar până la acel moment când Domnul va reveni, vor mai fi luați acasă unul sau altul, un frate, o soră.

Este frumos ca și aceia care așteaptă revenirea Domnului, aproape zilnic sau în fiecare timp, ei totuși ei rămân lucizi și clari în mintea lor până va reveni Domnul. Noi dorim să lucrăm până va reveni El. Fiindcă noi nu știm când va reveni atunci noi putem face planuri referitoare la diferite lucruri care să fie încă făcute în Împărăția lui Dumnezeu. Și dacă Domnul vine mai devreme, atunci este bine, atunci totul s-a rezolvat, atunci planul Lui s-a încheiat.

Dar cum am spus deja, aici pe pământ mai este durere, mai sunt lacrimi și suferințe. Ne gândim și la aceia pe care îi purtăm în inimile noastre, în special ne gândim la sora fratelui Kupfer și la alți frați și surori care sunt chinuiți prin boli și trebuie să treacă prin încercări grele. Pe deoparte ei țin de Cuvântul lui Dumnezeu, „*prin rănilor Lui noi suntem tămăduiți*”, dar pe de altă parte dacă oamenii au o vârstă oarecare, sunt bolnavi și moartea găsește o cauză ca să ne transporte de partea cealaltă, atunci situația este așa. Toți prorocii, toți apostolii și toți oamenii lui Dumnezeu au trecut prin aceasta, când a sosit ceasul lor și ei au trebuit să plece de pe acest pământ. Dar ei au plecat de pe pământ cu nădejdea vie că vor avea parte de prima înviere, și ei vor fi de față când Domnul va reveni fiindcă ei n-au murit. Da, un om care posedă viața veșnică doar trece din timpul acesta trecător în veșnicie. Isus a zis atunci: „*Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi tu lucrul acesta?*” Amin! Amin! Noi trăim în vecii vecilor.

Când Lazăr a murit Domnul nostru a spus: „*El doarme, Mă duc ca să-l trezesc.*” Este doar o adormire, el spune doar „la revedere”

de pe acest pământ, o adormire aici pe acest pământ și o trezire acolo sus la Domnul. Aleluia! Aleluia! Mulțumiri lui Dumnezeu!

Niciun credincios să nu se teamă de moarte. Domnul a învins moartea, El a învins iadul și ne-a pregătit calea în sus. El a zis în Evanghelia după Ioan 1:51: „*Adevărat, adevărat vă spun, că, de acum încolo veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului*”. Ce a fost? Era vorba despre faptul că cerul a fost deschis și trebuia să fie deschis. Ștefan a văzut cerul deschis și l-a văzut pe Isus ca Fiul Omului. Acest lucru este foarte important să-l citim. Ca Fiul Omului la dreapta maiestății lui Dumnezeu. Acum nu putem intra în aceste detalii. Voi știți că El trebuie să rămână Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec până la desăvârșirea Adunării. Căci El, ca Mare Preot, a intrat cu propriul Său sânge în locul preasfânt ceresc. El rămâne Avocatul nostru până când noi ca Adunare completă să fim desăvârșiți și de aceea este această denumire: până la sfârșit.

Apoi în 1 Cor. 15:28 este scris: „*Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți*”. Așa cum a fost hotărât de la început din partea lui Dumnezeu așa se va împlini.

Desăvârșirea va avea loc în toți cei răscumpărați. Atunci noi vom fi niște fii ai lui Dumnezeu desăvârșiți/maturi. Atunci nu va mi fi nevoie de denumirea Tată și Fiu fiindcă atunci Dumnezeu va fi totul în toți, așa cum a fost de la început. Descoperirea lui Dumnezeu în Hristos se va revărsa din nou în Dumnezeu după ce a fost împlinit sensul și scopul descoperirii lui Dumnezeu în Isus Hristos ca Om. Am înțeles noi toți acest lucru? Este bine s-o citim, ca să știți că așa și este scris. Nu este posibil ca să o exprimăm cu cuvintele noastre proprii căci pentru așa ceva nu există cuvinte suficiente. Un om care dorește să descrie descoperirea lui Dumnezeu nu găsește cuvintele necesare, totul este prea mare, prea minunat. Nu poți. Poți doar să încerci s-o descrii.

Acum citesc din 1 Cor. 15:23-28: „*dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos*”. Citiți cu toții? „*apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos. În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile*

lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea. Dumnezeu, în adevăr, «a pus totul sub picioarele Lui.» Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”. Amin! Cinste lui Dumnezeu!

Așa cum am spus deja, descoperirea lui Dumnezeu în Fiul și această filiație (legătură de rudenie între părinți și copii – n.red.) și-a împlinit scopul și sensul. De ce este scris: „Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: «Ava», adică: «Tată!»”? Noi am devenit și suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu prin Isus Hristos Domnul nostru. El este Cel dintâi născut printre mulți frați, și totuși El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Cine poate explica lucrul acesta? Nici un om nu este în stare. Dar nici nu este necesar, este suficient dacă noi o credem.

În Efes. 2 au fost citite lucruri cu totul minunate, dar nu doresc să repet totul, ci doar vers. 10: „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”.

Chiar ceea ce facem noi și ceea ce trebuie să reziste și va rezista înaintea lui Dumnezeu, n-ai făcut-o tu sau eu, ci Dumnezeu a pregătit-o deja pentru noi, Dumnezeu a hotărât, a făcut și a ordonat totul. Doar trebuia ca să se îplinească prin noi. După aceea nu este nici unul sau altul care să se laude, ci cine dorește ca să se laude să se laude în Domnul. Gândiți-vă și la fratele Branham, cum o vedem și în înregistrare, el este așa de neajutorat, niciun evanghelist n-a fost vreodată așa de neajutorat. Dacă îi vezi pe acești evangheliști, eu i-am văzut și i-am auzit aproape pe toți. Ei aveau suflare suficientă, deseori nici măcar nu știai când respiră ei, căci ei vorbeau ca dintr-o mitralieră, nici nu-ți dădeai seama când mai încărcău ei această mitralieră, aveai impresia că magazia cu gloanțe este inepuizabilă. Totul curgea ca uns, când erau pe platformă ei nu erau niciodată încurcați cumva. Dar a existat un om care era un bărbat adevărat al lui

Dumnezeu, un proroc cu teamă de Dumnezeu în inima lui. El era deseori neajutorat și spunea: „eu pătesc la fel precum o pățiți și voi, fără Domnul Dumnezeu eu nu pot face absolut nimic”. Oare nu a spus-o și Domnul nostru? El a spus: *fără Mine voi nu puteți face nimic*.

Odată am citit un articol despre un preot care a devenit credincios și a cărui inimă a fost mișcată de Dumnezeu, iar el a scris unele rânduri. A scris: „O, Doamne, noi am luat totul în mâinile noastre, noi ne-am decis pentru această meserie fără Tine, noi am predicat fără Tine, noi am făcut toate aceste practici fără Tine” și de fiecare dată el a scris fără Tine, fără Tine, fără Tine, și la sfârșit el a ajuns la acest punct minunat și a spus: „O, Doamne, permite-mi ca de acum încolo să fac totul bine nu fără Tine, ci cu Tine și anume totul ce am făcut mai înainte fals fără Tine”. Și aceasta este calea noastră, aceasta este experiența noastră, fără Domnul noi facem totul fals, dar cu Domnul noi putem face totul bine; căci El a pregătit aceste lucrări deja dinainte pentru noi astfel ca noi să umblăm în ele.

Încă un Cuvânt din prorocul Isaia. Eu nu pot altfel decât să mă întorc în Vechiul Testament. Aici noi primim orientarea, aici ne este arătată calea lui Dumnezeu, calea mântuirii pe care noi o găsim descoperită și împlinită în Noul Testament. Citim din Isaia 45:11: *„Așa a vorbit Domnul, Sfântul lui Israel și Făcătorul său: cu privire la lucrurile viitoare întrebați-Mă pe Mine, fiii Mei și lucrarea mâinilor Mele să îmi fie încredințate Mie”*.

Aici El nu mai vorbește unor slugi, ci El vorbește fiilor și fiicelor cu privire la faptul că această filiație, această relație între Dumnezeu și omenire a fost restituită prin Hristos și El vorbește despre lucrurile viitoare. *„Cu privire la lucrurile viitoare întrebați-Mă pe Mine, fiii Mei și lucrarea mâinilor Mele să-Mi fie încredințate Mie”*.

Astăzi este pe inima mea ca noi să lăsăm lucrarea lui Dumnezeu în mâinile Lui sau să o punem înapoi în mâinile Lui și să spunem: „O, Doamne, noi n-o putem face, noi nu știm cum s-o facem, nu știm când s-o facem sau unde s-o facem. O, Doamne, noi ne predăm personal și toată lucrarea Ta o predăm Ție, noi ne punem în mâinile Tale împreună cu lucrarea Ta, Tu să faci cu noi tot ce Ți place Ție”. Este

aceasta și dorința ta? Este aceasta și rugăciunea ta? Este dorința mea, este rugăciunea mea ca noi să lăsăm lucrarea Lui în mâinile Sale sau s-o punem înapoi în mâinile Sale. Deseori a fost luată lucrarea lui Dumnezeu din mâinile Lui. Toate direcțiile de credință își fac mai departe lucrarea lui Dumnezeu după modul propriu. A sosit timpul ca Lui să-I fie încredințată lucrarea Lui. Noi s-o lăsăm conștient în seama Lui și să spunem: „O, Doamne, noi suntem aici ca să permitem că Tu să lucrezi, noi suntem aici ca să ascultăm Cuvântul Tău, noi suntem aici ca noi să avem o trăire nouă cu Tine, noi punem Cuvântul Tău, lucrarea Ta, poporul Tău, ne punem pe noi înșine, punem toată Împărăția lui Dumnezeu în mâinile Tale și Ți încredințăm Ție totul”. Voi știți deja care este răspunsul: El o va face bine și va duce totul la un bun sfârșit până în ziua revenirii Sale. El nu a spus că o va duce la îndeplinire un proroc sau un apostol, nu, nu!

Așa cum am spus-o noi deseori, există unele lucruri pe care Domnul însuși le face. Dacă El trimite un Cuvânt, El trimite și robii Lui, prorocii Lui, devreme și târziu. Dar dacă era vorba despre răscumpărare, atunci a venit El personal. El a devenit Răscumpărătorul nostru, El Și-a vărsat propriul Său sânge pe crucea de pe Golgota, El a dat trimiterea misionară, doar El poate să salveze, doar El poate să vindece, doar El poate să mântuiască. Fie ca lucrarea Lui să fie încredințată din nou într-un mod conștient în mâinile Sale. El care a început El va și desăvârși într-un mod minunat.

Dacă este vorba despre pregătirea căii, dacă este vorba despre mesajul timpului prezent, atunci El trimite un proroc și Cuvântul profetic este pus din nou pe sfeșnic. Dar după aceea, când se ajunge la timpul împlinirii, atunci El va reveni cu vocea Arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu; El Se va coborî și mai întâi vor învia cei morți în Hristos. El care zidește Adunarea Lui, El o desăvârșește și El va reveni ca să o ia Acasă.

Există niște oameni care doresc să fie luați acasă de către un proroc. Eu nu doresc așa ceva. Eu doresc ca să fiu luat acasă de către Domnul meu, El să fie primul pe care eu Îl voi vedea când voi pleca de pe acest pământ. Eu vă spun deja de acum: chiar dacă noi vom fi răpiți împreună după ce vom fi transformați, uniți și răpiți într-un mod maiestuos, atunci ne vom vedea unii pe ceilalți. Noi ne vedem, dar

totuși ținta noastră principală este în sus, dorința noastră este să-L vedem pe Isus, toate privirile acelor care sunt răpiți nu sunt îndreptate în stânga și dreapta, ci sunt îndreptate în sus. Noi dorim să-L vedem pe Isus și după ce L-am văzut, bineînțeles, ne vom uita și la cei care sunt acolo, îi vom vedea pe Avraam, pe Isaac și Iacov, pe toți, și bineînțeles și îl vom vedea și pe iubitul nostru frate Branham.

Eu nu doresc să fiu înțeles greșit. Astăzi noi n-am fi avut niciun mesaj dumnezeiesc actual dacă Dumnezeu n-ar fi trimis pe acest proroc smerit astfel ca ochii noștri și inimile noastre să fie deschise și noi să știm ce are să se întâmple în împărăția lui Dumnezeu. Pentru aceasta Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu din toate inimile noastre. Aici, în mod natural, noi nu ne oprim la indicatorul de drum, ci noi ne continuăm drumul mai departe. Mulți se opresc lângă indicatoare. Bărbații lui Dumnezeu sunt folosiți de Dumnezeu ca niște indicatoare, niște pregătitori ai căii, dar noi nu ne oprim lângă aceste indicatoare, ci noi ne continuăm drumul înspre direcția în care au indicat și indică ei. Noi înaintăm prin puterea lui Dumnezeu, prin puterea hranei duhovnicești pe care am primit-o. Aleluia! Aleluia! Cinste Dumnezeului nostru!

Aici este o deosebire foarte mare. Unii fac acolo un dans în jurul unui vițel de aur, dar noi nu facem aceasta. Atunci când Moise a fost pe munte, și timp de 40 de zile și 40 de nopți nu s-a coborât, atunci deodată poporul a făcut acolo muzică, au dansat și au făcut un vițel. Dar când prorocul s-a coborât și a văzut ce s-a întâmplat acolo, atunci el a luat ciocanul și a zdrobit acel vițel, acel idol, l-a zdrobit și l-a distrus. Dumnezeu trimite un proroc nu cu scopul ca noi să practicăm idolatrie, ci Dumnezeu trimite un proroc ca acest duh al idolatriei să fie scos din noi și noi să fim uniți cu Dumnezeu prin Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu care a fost inspirat prin Duhul Sfânt. După aceea noi posedăm Duhul lui Dumnezeu și recunoaștem ce ne-a fost dăruit din partea lui Dumnezeu.

Unii doresc să știe cum a ținut prorocul furculița în mână, fie întoarsă în față sau în spate, cum s-a culcat el în pat, etc, dar acest lucru nu mă interesează pe mine. Eu sunt interesat de un singur lucru: Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu care i-a fost dăruit lui, mesajul timpului prezent. Acest mesaj noi nouă ne-a fost descoperit prin

Duhul Sfânt. Eu nu știu dacă Ioan Botezătorul s-a culcat într-o parte sau în cealaltă a patului, aceasta nu mă interesează. Pe mine mă interesează doar ceea ce a făcut Dumnezeu prin el. Voi știți că aceste lucruri există în mijlocul poporului și atunci deodată observi că acești oameni n-au înțeles despre ce este vorba acum. Ei posedă duhul idolatriei în interiorul lor. Dacă prorocul ar veni, atunci ei ar săruta picioarele lui. Atunci poți să te duci și la Roma și să săruți acolo și piciorul statuii lui Petru. Eu am văzut practica aceasta în Roma. Eu am văzut unde stă această statuie, unde oamenii practică această idolatrie. Nu și iarăși nu!

Eu doresc s-o spun foarte clar, Dumnezeu ne-a condus afară din toată confuzia, din toată urmarea unui om. Aici nimeni nu aleargă după un frate Branham sau frate Frank, aici noi Îl urmăm doar pe Isus Hristos Domnul nostru și toți ceilalți pot rămâne acasă. Noi nu avem nevoie de duhul idolatriei, ci noi avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu care este Duhul Sfânt. Duhul Sfânt nu ne descoperă demontarea vieții unui proroc, ci ne descoperă Cuvântul pe care l-a făcut cunoscut Dumnezeu prin el și după aceea noi suntem la zi în împărăția lui Dumnezeu.

Nu demult am fost întrebat dacă eu n-aș participa când vine fiul prorocului fiindcă ar fi o situație deosebită. Fiii prorocilor în stânga și în dreapta. Noi nu suntem interesați de aceștia, ci noi suntem interesați de Dumnezeul prorocilor, Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov. Samuel a fost un proroc mare, el a fost cel ce i-a transmis lui Eli judecata pronunțată de Dumnezeu peste fiii lui. Dar când acest proroc Samuel a ajuns și el în vârstă, bătrânii lui Israel au venit la el și au zis: „Samuele, fiii tăi nu umblă pe căile lui Dumnezeu”. Un proroc mare, dar era întristat fiindcă n-a putut schimba lucrul acesta.

A urma pe Isus Hristos este independent de rang, renume sau reputație. Dependența este doar de Dumnezeu și anume o relație între tine și Dumnezeu. Noi nu suntem aici ca să avem o relație cu un proroc sau fiul unui proroc, ci noi suntem aici ca să primim mărturia completă a sfintei Scripturi, întregul Cuvânt și toată mărturia apostolică și profetică ca s-o aducem poporului lui Dumnezeu și astfel poporul să fie adus în părtășie cu Dumnezeu.

„Cu privire la lucrurile viitoare întrebați-Mă pe Mine, fiii Mei și lucrarea mâinilor Mele să îmi fie încredințată Mie”. Astăzi doresc să spun din toată inima mea: „Doamne, lucrarea Ta noi o punem în mâinile Tale, noi ne punem de asemenea în mâinile Tale și avem o singură rugămintă: Tu să ai calea Ta cu noi toți, Tu să faci cu noi tot ce ai hotărât Tu cu Adunarea Ta. Noi stăm la dispoziția Ta, fără Tine noi nu putem face absolut nimic. Vino, o, Doamne în mijlocul nostru și Tu să desăvârșești lucrarea Ta în scurt timp”. În felul acesta dorim să ne rugăm astăzi și să ne dedicăm Domnului. Eu cred că mie și nouă tuturor nu ne va merge mai bine dacă noi ne îngrijorăm cum va veni, cum va fi. Dar dacă astăzi noi toți împreună reușim să punem totul în mâinile Domnului și să Îi spunem: „O, Doamne, Tu fă-o Tu însuși!”. Putem noi îndrăzni lucrul acesta? Da, putem spune: „O, Doamne, lucrarea mâinilor Tale să-Ți fie încredințată Ție. Noi nu știm ce dorești Tu să faci, dar Tu ai un plan, acesta este deja gata pregătit”.

Câți cred că Dumnezeu, de la început și până la sfârșit, a planificat și a cuprins totul într-un plan de mântuire? Spuneți „Amin” dacă o credeți. Amin! Sută la sută așa este. Dumnezeu nu planifică ieri, azi și mâine, ci acest plan al lui Dumnezeu era deja gata înainte ca să înceapă timpul. Din veșnicie în veșnicie există planul Lui. Totul decurge conform planului Său. Chiar și acest timp în care trăim noi acum și tot ce se întâmplă acum și ce are să se mai întâmple este deja o parte inerentă a planului lui Dumnezeu cu Adunarea. Reîntoarcerea Israelului este o parte inerentă a planului de mântuire al lui Dumnezeu pentru timpul sfârșitului. Căci Dumnezeu a dat făgăduințele Sale deja dinainte. Noi am mai putea reciti foarte multe versete biblice, să le reamintim și să vorbim despre ele, dar Dumnezeu are un plan. Noi am scris acea broșură cu titlul „Planul lui Dumnezeu cu omenirea” și de fiecare dată noi atingem doar un punct aici și un alt punct dincolo, dar cât de mari și minunate sunt lucrările Tale o, Doamne Dumnezeule atotputernic, Tu Împăratul popoarelor.

Vă dați seama cum totul este bazat și ne devine din ce în ce mai clar. Noi primim o relație tot mai profundă cu Cuvântul care ne-a fost și ne este predicat. Primim o relație tot mai profundă cu mesajul dumnezeiesc, totul devine mai clar și mai clar. Noi toți am ajuns la sfârșit cu lucrările noastre personale și noi ne odihnim în Dumnezeu

ca să-I permitem ca El să lucreze. El nu întârzie. Bineînțeles, ca întotdeauna, și acum El va folosi niște oameni, dar așa cum o dorește El. Eu doresc să trăiesc îndeosebi această zi când Dumnezeu își împlinește Își îndeplinește în mod direct programul Său, acolo unde Dumnezeu este conducătorul programului Său. Acolo noi ne adunăm și călăuzirea Duhului va fi atât de directă și puternică asupra întregii Adunări. El face totul prin conducerea Duhului celui Sfânt peste toată Adunarea, încât toți să fie sub controlul direct al Domnului și sub conducerea directă și puternică a Duhului, astfel încât Dumnezeu să împartă, El să binecuvânteze, El să folosească pe fiecare; totul să fie făcut de El și să se descopere conform voii Sale. La El totul este posibil.

Suntem noi de acord ca să punem cu adevărat voia noastră în voia lui Dumnezeu? Eu sunt pregătit să mă opresc. Dacă eu n-aș ști că ceea ce se întâmplă acum este de fapt o pregătire pentru ce va mai face Dumnezeu, atunci m-aș opri. Dar eu știu exact că în timpul foametei duhovnicești Dumnezeu a avut de grijă ca hrana să fie împărțită. Cuvântul lui Dumnezeu este înviat și descoperit, descoperit proaspăt pentru timpul nostru prezent. Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura Domnului Dumnezeu. De fiecare dată Dumnezeu pune pe sfeșnic acel Cuvânt care este hotărât pentru timpul respectiv, astfel încât să se îplinească. Așadar noi trăim acum în aceste zile din acel Cuvânt care a ieșit și iese din gura lui Dumnezeu. Credința noastră este bazată și ancorată în făgăduințele pe care Dumnezeu le-a dat pentru acest timp. O credință generală o au aproape toți, dar această credință biblică o posedă doar Adunarea adevărată, Adunarea Dumnezeului celui viu, doar aceia care ascultă ceea ce spune Adunărilor Duhul.

Este o deosebire foarte mare dacă doar citim versetul din Matei „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*” sau noi să stăm într-o Adunare unde simți direct: aici vine Cuvântul proaspăt din gura lui Dumnezeu. Cu toate că acest Cuvânt a fost deja scris, el este descoperit din nou, este înviat, este pus pe sfeșnic, noi auzim, vedem și trăim ceea ce auzim. Aceasta este deosebirea mare. Fiecare poate să citească ceea ce este scris, dar acest Cuvânt care este descoperit proaspăt de la tronul lui Dumnezeu, care

este înviat, scos în evidență și pus pe sfeșnic, acest Cuvânt să fie trăit și văzut. O văd doar aceia care fac parte din acest sfeșnic, care fac parte din Adunarea Dumnezeului celui viu. Domnul nu umblă undeva în Babilon, ci El umblă printre cele șapte sfeșnice.

Dacă astăzi te uiți în biserici fiecare știe ce este predicat în prima, a doua sau a treia duminică după trinitate; tot programul este deja hotărât și făcut pentru tot anul. Și asta în fiecare an. Dar voia lui Dumnezeu este ca noi să auzim Cuvântul potrivit, la timpul potrivit și Dumnezeu ne face de cunoscut, astfel ca înainte să se împlinească Cuvântul noi să așteptăm împlinirea acestui Cuvânt. Așteptarea noastră să fie mare, să avem o dorință ca să se împlinească aceste făgăduințe, să trăim personal aceste făgăduințe. Domnul bate într-adevăr la ușa inimilor noastre și toți aceia care ascultă vocea Lui și Îi deschid, la aceia El intră și ține Cina cu ei. Eu nu judec pe nimeni, dar astăzi nu aș putea sta undeva unde oamenii practică sau predică după un program hotărât dinainte și ei fac acolo un program omenesc. Noi ar trebui să-I mulțumim lui Dumnezeu tot mai mult fiindcă sorțul ne-a căzut într-un mod foarte favorabil. Eu îmi permit să spun că Dumnezeu ne-a descoperit Cuvântul Lui, ne-a descoperit voia Lui. Eu cred că mulți o înțeleg greșit, dar aceasta nu este nici un fel de aroganță, eu sunt mulțumitor și putem mărturisi: rugăciunea noastră este ca mulți să ajungă la cunoașterea adevărului.

„Fiii Mei și lucrarea mâinilor Mele să îmi fie încredințate Mie, Eu sunt Acela care am făcut pământul și oamenii de pe el, Eu sunt Acela care am întins cerul și tot Eu am făcut oștirea stelelor”. El este Acela și nimeni altcineva! El este Dumnezeu și în afară de El nu există altul. Lui Îi încredințăm totul ca El să-Și desăvârșească lucrarea Lui cu putere și slavă mare. Eu știu că Duhul lui Dumnezeu se odihnește peste noi și aici este o atmosferă minunată. Eu știu, Cuvântul a împlinit scopul pentru care a fost trimis și de asemenea știu că acest Cuvânt a căzut mai profund în inimile noastre. N-a existat niciun alt timp în care Cuvântul lui Dumnezeu să fi împlinit așa de mult ca în timpul prezent.

Gândiți-vă la versetul din Ps. 118: *„Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!”*(vers.24). Lui să-I aducem cinstea pentru faptul că noi am recunoscut ziua

cercetării Lui pline de har, am recunoscut timpul, am înțeles mesajul și l-am primit. Noi umblăm în lumina pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o prin Cuvântul Lui descoperit și Cuvântul Lui profetic strălucește ca o lumină puternică într-un loc întunecos. Nimeni nu trebuie să mai rămână în întuneric, ci poate primi Lumina vieții, Cuvântul vieții. El, Domnul vieții ne-a dăruit totul. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin! Amin!

Haideți să ne ridicăm. Astăzi, aici, noi, împreună, dorim să-I mulțumim Domnului și să-I încredințăm și dedicăm Lui amvonul și totul. Nu ca să criticăm, dar noi suntem îngrijorați din pricina Adunării și spunem: o, Doamne, noi suntem aici, din acest loc pleacă Cuvântul Tău, ajută ca toți să fie o inimă și un suflet, în Numele Tău, în Duhul Tău, conform voii Tale. Atunci ei au fost adunați într-un gând, și noi astăzi suntem adunați într-un gând. Noi recunoaștem că fiecare dorește să meargă calea lui cu Dumnezeu și dorim să-I dăm lui Dumnezeu cinstea noastră. Sunteți voi mulțumitori fiindcă Dumnezeu vorbește într-un mod atât de natural și de insistent cu noi cu toți? Sunteți bucuroși? Oare n-a fost luată mahrama de pe ochii noștri? Amin.